

יעקוב הנפח

נגמרה מלחמת העולם השניה. השואה נודעה ואילנו הגיע יעקוב הנפח. יעקוב היה בן העיירה שומסק, העיירה של אבא. בעיירה היו כ- 3000 יהודים וכ- 3000 גויים. בספר שהוציאו שרידיה, לאחר שנים, קראתי שיום אחד הגויים קמו על היהודים והרגום. יעקוב בחור צעיר וחזק בא אלינו מיד אחר המלחמה והציג עצמו כבן העיירה. אבא לא זכר או לא הכיר אותו, אבל קיבל אותו. הם אבא ואמא ויעקוב הסתגרו בחדר ולא יצאו עד שהגיע זמן ארוחת הצהריים. כנראה שאז סיפר יעקוב האוד המוצל לאבא ואמא את אשר קרה מכלי ראשון. יותר לא דברו בזה לעולם. בערב הלכנו כולנו לישון (בשני החדרים) ובבוקר אבא אמר ליעקוב שהוא יכול להתחיל לעבוד במסגריה שלנו שהיה בה גם שולחן נפחים. יעקוב שלמד את המקצוע ברוסיה התחיל כמו בתלמוד "צבת בצבת עשויה". הדליק את הפחם בשולחן, העמיד אותי לסובב בידי המפוח ובפטיש וצבת של אבא היכה על הברזל המלובן שהיה מונח על הסדן ויצר את הצבת הראשונה. כך יצר את הפטיש ובפטיש והצבת היכה בברזל המלובן ועשה את פרסה ולפרסה את המסמרים. מעץ שהיה קודם ארגז תפוזים עשה ארגז כלים שם את הכלים בארגז ויצא לרחוב לבוש בגופיה אפורה שהבליטה את שריריו והראתה את גודל כוחו. עמד וחיכה לסוס הראשון. אנשים עברו ברחוב בעגלותיהם בדרך לשדות, ראו את המראה ונעצרו. לא עבר זמן רב ואחד נאות להפקיר את סוסו ואת זמנו ולנסות. יעקוב ניגש לרגל הסוס הרים אותה בידו האחת ונותן אותה בין ירכיו. על הקורא הסבלן לדעת שסוס משקלו 400-500 ק"ג ורבע סוס, שזה בערך המשקל שסוּחב מי שמרים לסוס רגל אחת, זה יותר ממאה ק"ג. הרגל בין ירכיו הוציא מארגז הכלים את הפרסא שזה עתה עשה ומסמרים שישה בפיו. אוחז בידו פטיש, מתאים את פרסת הברזל לפרסת הסוס (שאם לא תותאם זה יכול לכאוב ואם יכאב לו ימשוך הסוס את רגלו). ובעזרת הפטיש (פטיש שמתאים למלאכה הזו) דופק את המסמר הראשון. עכשיו הרגע הקריטי, אם ימלך בדעתו הסוס וימשוך עכשיו את רגלו יקרעו הקצוות הבולטים של המסמרים את בשר רגלו של יעקוב לכן ברגע שתקע את המסמר והמסמר יצא מצידה השני של פרסת הסוס מכופף יעקוב במהירות הבזק את המסמר לכוון הפוך כך שצידו החד יפנה הלאה מהרגל. ברגע זה ראיתי טיפות של זיעה מטפטפות ממצחו של יעקוב ולא ידעתי אם זה מחום או מהרגע האיום. כך כל ששת המסמרים ברגל קידמית הראשונה אחריה קידמית שניה ואחרית אחורית הראשונה שיכולה לבעוט ואחרית שניה. מסמר אחר מסמר ליבי החסיר פעימה אחר פעימה אבל יעקוב הוריד את רגל הסוס לאדמה לקח את הארגז הכלים והלך אל הסוס הבא שכבר עמד בתור.

מאה חמישים הסוסים שהיו בכפר ויתקין לא הספיקו כדי פרנסה ויעקוב למד אצל אבא את
מלאכת הריתוך והחל לעבוד כקבלן עצמאי בהקמת רפתות.
הוא התחתן ובנה לו בית קטן בחולות שליד החורשה שלימים הפכו לחופית.